

Arrest

nr. 41 283 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LOOSVELT loco advocaat V. VEREECKE en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde omwille van volgende problemen uw land verlaten te hebben.

Uw ouders waren gescheiden en uw vader overleed toen u nog heel jong was. U en uw broer Turpal werden opgevoed door uw grootmoeder en jullie woonden in Dolinsk, een nederzetting in het dorp Raduzhnoye (Tsjetsjenië).

Op 3 december 2006 of 2007 werden er verkiezingen voor volksafgevaardigden georganiseerd. In uw dorp was het stembureau gevestigd in het ziekenhuis. U was die dag niet gaan stemmen.

De volgende nacht waren er diverse explosies in verschillende dorpen en zo ook in het stembureau in jullie dorp. Er vielen hierbij geen doden of gewonden.

Volgens u werd deze explosie georganiseerd door Kadyrovtsi zodat ze op zoek kunnen gaan naar mogelijke daders aangezien ze de opdracht hadden meer mensen te arresteren.

In de nacht van 5 op 6 december bleven twee vrienden bij u overnachten, Umar en Saichan, omdat het die nacht mogelijk was om gratis te bellen. Die nacht vielen gemaskerde en gewapende mannen uw

woning binnen. U herkende de stemmen van een paar Kadyrovtsi uit uw dorp. U had vroeger nog nooit problemen met hen gekend. Ze vroegen de documenten en namen u en uw twee vrienden mee. U weet niet waarom ze u opeens viseerden, maar na een explosie moeten ze daders vinden en daarom worden er ook willekeurig mensen opgepakt. U werd naar een weide gebracht in de buurt, bij Pobedenskoye. Ze zeiden dat ze van iemand, een buurman, gehoord hadden dat u de granaat had gegooid. U hoorde Saichan roepen en hij werd in de koffer van een wagen gestoken. Umar werd gefolterd met elektriciteit. Ze probeerden jullie bang te maken door te zeggen dat ze jullie gingen doden. Ook u werd gefolterd met elektriciteit en sigaretten en u werd ondervraagd over de rebellen en wapens.

Die ochtend werden jullie aan de weg afgezet en uw twee vrienden en uzelf gingen ieder naar zijn eigen huis. Uw oma en broer waren thuis en u vertelde hen wat er gebeurd was. De mannen hadden gedreigd dat ze de volgende dag gingen terugkeren maar u dook meteen onder bij diverse vrienden in Tsjetsjenië. U vernam dat ze een week later teruggekeerd waren naar uw woning en toen ze u niet vonden zijn ze vertrokken. Soms ging u ook nog thuis overnachten omdat ze niet elke dag kwamen, maar maandelijks of om de twee maanden.

U ging ook niet regelmatig naar school. U werd niet officieel gezocht maar omdat u niet langer in deze omstandigheden kon leven, werd besloten dat u het land moest verlaten. Uw vlucht werd geregeld en betaald door uw grootmoeder die in contact kwam met een vrouw, Zura.

Op 3 oktober 2008 bracht uw buurman u met de wagen naar het treinstation van Grozny waar u afscheid nam van uw oma, broer en vrienden.

U vertrok met een grote groep van ca. 70 mensen die allemaal naar Europa zouden komen, een reis die georganiseerd werd door die vrouw Zura die ook de paspoorten e.d. had geregeld.

Ongeveer 2 dagen later kwam de trein toe in Moskou en diezelfde namiddag namen jullie de trein naar Wit-Rusland.

In Wit-Rusland gaf u Zura uw intern Russisch paspoort zodat zij dit kon terug bezorgen aan uw familie in Dolinsk. Iedereen kreeg zijn of haar reispaspoort van haar.

U en de andere reizigers namen dan de trein vanuit Wit-Rusland naar Polen, waar jullie toekwamen in Teraspol. Op 6 oktober 2008 werden in Polen uw vingerafdrukken genomen. Uw reispaspoort werd ingehouden en u kreeg een vervangend identiteitsdocument. Aangezien u minderjarig was werd u onder de volmacht geplaatst van een Tsjetsjeense jongeman en u verbleef bij een vriend.

Omdat u zich niet veilig voelde in Polen en gehoord had dat er Kadyrovtsi waren besloot u zelf na twee weken uw vertrek naar België te regelen.

Een taxichauffeur bracht u rechtstreeks vanuit Polen via Duitsland naar België.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties op 29 oktober 2008.

Omdat u in België als meerderjarige wou optreden en alles zelf wou regelen verklaarde u dat u geboren was in 1990 i.p.v. 1991.

U ontkende voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u via Polen was gekomen en op 30 oktober 2008 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, namelijk het repatriëringscentrum 127 bis.

Toen men via uw Pools identiteitsbewijs te weten kwam dat u minderjarig was, werd besloten om u in vrijheid te stellen op 4 november 2008.

Men wou u terugsturen naar Polen, maar uw assistent raadde u aan om zes maanden in België te blijven zodat de Dienst Vreemdelingenzaken afstand zou nemen van die beslissing.

U bleef in België wonen en op 3 juni 2009 diende u een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U was op het moment van deze asielaanvraag in het bezit van uw Pools identiteitsbewijs, maar later vond u dit niet meer terug.

U heeft telefonisch contact met uw familie in Tsjetsjenië en zij wisten u te vertellen dat de mensen nog zijn langsgekomen om u te zoeken en dat Umar ook gezocht werd omdat hij met een gezochte wagen reed."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Omwille van onderstaande elementen moet echter worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas. U verklaarde dat u in Dolinsk woonde en geen problemen hebt gekend tot u in december één keer werd meegenomen door Kadyrovtsi (CGVS, p.9-11).

Over dit incident zijn een aantal opmerkingen te maken die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ondermijnen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal niet kan verduidelijken in welk jaar dit gebeurde. U stelde dat dit gebeurde in 2006 of 2007 en dat u zich niet meer herinnert in welk jaar precies (CGVS, p.8-9).

U verklaarde dat u voor dit incident gewoon bij uw oma en broer in Dolinsk woonde, maar dat u daarna niet altijd meer thuis sliep. In oktober 2008 vertrok u naar Polen.

U kreeg tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal een schematische voorstelling van de maanden van 2006, 2007 en 2008. Er werd u gevraagd hoelang de situatie dat u niet meer echt thuis woonde duurde, of dit ongeveer één jaar of twee jaren duurde. U verklaarde eerst dat het "zeker twee jaar, zelfs meer" was en daarna stelde u dat het "zeker een jaar ervoor" was (CGVS, p.9).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat u toen stelde dat u meegenomen werd op 5 december 2006 (Vragenlijst 3.1 & 3.5), zei u dat u toen ook gezegd had dat het 2006 of 2007 was (CGVS, p.9), iets wat nochtans niet blijkt uit het administratief dossier.

Er werd tijdens uw gehoor geprobeerd om het incident waarbij u werd meegenomen te situeren tegenover andere gebeurtenissen, met name de verkiezingen die twee dagen daarvoor plaatsvonden en de periode wanneer u naar school ging.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u een diploma kreeg na negen jaar middelbare school in Dolinsk en dat u -hoewel u niet elke dag naar school ging- een laatste keer naar school bent gegaan in 2007, meer bepaald eind juni 2007 toen u uw laatste examens hebt gedaan (CGVS, p.7 & 13).

Er werd u gevraagd om te situeren wanneer u dan meegenomen werd door de Kadyrovtsi en u verklaarde dat het ervoor was, i.e. dus in december 2006 en niet in december 2007 (CGVS, p.13). U verklaarde dat u wel bang was om naar school te gaan, maar u ging toch omdat ze 's nachts zouden langskomen en niet overdag en omdat ze nog niemand meenamen van de school (CGVS, p.13).

Het is echter weinig geloofwaardig dat iemand die meegenomen werd door de Kadyrovtsi uit zijn eigen dorp, die gefolterd en mishandeld werd op de zwaarwichtige manier zoals u vertelde, tegen wie gezegd werd dat ze hem terug zouden komen zoeken en wiens huis ongeveer maandelijks wordt bezocht door de Kadyrovtsi, zich nog gedurende een jaar of twee jaren naar school zou begeven om daar lessen te volgen en om daar examens af te leggen.

Het is immers weinig geloofwaardig dat iemand die ondergedoken leefde op diverse plaatsen zich tevens zou bezighouden met een normale zaak als het naar school gaan en het afleggen van examens in de school in zijn eigen dorp.

Verder mag worden opgemerkt dat u dit incident situeerde op 5 december, i.e. de verjaardag van uw broer, en u linkte uw arrestatie aan een explosie in het kiesbureau in het ziekenhuis enkele dagen eerder (CGVS, p.9). U verklaarde dat er op 3 december verkiezingen werden georganiseerd voor volksafgevaardigden. Toen u gevraagd werd wat u daarmee bedoelde, volksafgevaardigden voor het Tsjetsjeense parlement of de Federale Duma, stelde u dat u zich dit niet herinnert, dat het u niet interesseert en dat u denkt voor het parlement (CGVS, p.9). U herinnert zich ook geen verkiezingen in de periode dat u ondergedoken leefde in Tsjetsjenië (CGVS, p.15).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er niets bekend is van verkiezingen in 2006, maar dat er wel verkiezingen waren op 2 december 2007 voor het nationaal parlement (Duma).

Dit zou impliceren dat u meegenomen werd in december 2007, wat echter tegengesproken wordt door uw verklaringen over uw schoolactiviteiten en het feit dat u verklaarde zeker meer dan een jaar, zelfs twee jaar, ondergedoken te hebben geleefd.

Aldus moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal niet kan verduidelijken wanneer het enige incident dat u persoonlijk hebt meegemaakt is gebeurd en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over bepaalde omstandigheden bij dit incident (uw schoolgaan, de verkiezingen).

Omwille van bovenstaande elementen moet het Commissariaat-generaal besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het ene incident dat u heeft meegemaakt, met name uw arrestatie en foltering door Kadyrovtsi in december.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat er nog twee tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen in de Vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent de periode na dit incident.

Zo verklaarde u in de vragenlijst dat u daarna ondergedoken zat bij familie en vrienden (Vragenlijst 3.5). Voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u enkel bij vrienden logeerde en niet bij familie (CGVS, p.13).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen stelde u dat u bij vrienden ondergedoken leefde en dat u daar geen familie heeft (CGVS, p.15).

Tevens verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze meermaals zijn langsgeweest om u te zoeken en dat dit daarna verminderde (Vragenlijst 3.5).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat ze maandelijks of tweemaandelijks langskwamen om u te zoeken (CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of hun bezoeken verminderden naarmate de tijd verstreek, antwoordde u dat u dat niet meteen kan zeggen (CGVS, p.14).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen, met name dat de bezoeken verminderden, gaf u geen verklaring en stelde u enkel dat u de keren niet optelde maar dat ze nog altijd langskwamen (CGVS, p.15).

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië bang bent voor de Kadyrovtsi en dat ze ook elders in de Russische Federatie rondlopen (CGVS, p.15). U verklaarde dat u Polen verlaten heeft omdat u zich daar niet veilig voelde aangezien men zei dat er daar ook Kadyrovtsi waren (CGVS, p.2).

Er moet echter worden vastgesteld dat u omwille van de elementen die naar voor gebracht werden in bovenstaande paragrafen het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van uw problemen en uw vrees voor de Kadyrovtsi.

Omwille van bovenstaande motivering moet aldus worden gesteld dat u het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch van het bestaan van een reëel risico op het lopen van ernstige schade in geval van terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

U legde in het kader van uw asielaanvraag geen begin van bewijs neer bij het Commissariaat-generaal om uw identiteit of de door u gekende problemen te ondersteunen.

Het Commissariaat-generaal heeft zelf een poging ondernomen om uw verklaring over de explosie in het kiesbureau in Dolinsk en de explosies in andere dorpen van de 15de Molsofchoze in de nacht na de verkiezingen van december 2006 of 2007 te verifiëren.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat hiervan geen vermeldingen werden teruggevonden."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 februari 2010 een schending aan van de artikelen 52, 57/6, 48/3, 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker wijt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande zijn arrestatie en foltering door Kadyrovtsi in december (van 2006 of 2007), aan het feit dat hij *“op het ogenblik van de feiten slechts 15 jaar oud was en dat dergelijke feiten van foltering op iemand van die leeftijd een zodanige impact hebben dat het logisch voorkomt dat er misschien wel bij verzoeker zelf verwarring bestaat omtrent het tijdsverloop”*.

Hij wijst er op dat het Commissariaat-generaal zelf argumenten in zijn voordeel aanhaalt, namelijk door te verwijzen naar de informatie vervat in het administratief dossier waarin gesteld wordt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen.

Hij herhaalt dat hij werd vastgehouden en gefolterd door de Kadyrovsti waaruit volgens hem kan worden besloten dat er wel degelijk een vrees voor zijn fysieke integriteit bestaat bij terugkeer naar zijn land van herkomst, *“dit los van het feit dat er tussen het interview en de verklaringen in de vragenlijst wat tegenstrijdigheden staan”*

Hij verwijst naar een passus uit het boek “Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993” die stelt dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de status van vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst ook naar de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in het artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980; hij gaat in op het element “gegronde vrees voor vervolging” en op de bewijslast ervan.

Hij stelt dat op de verzoeker inderdaad de bewijslast rust van de gegronde vrees voor vervolging, maar dat dit niet betekent dat de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden. Hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak die stelt dat verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen is op basis van artikel 57/6 van voormelde wet van 15 december 1980 dat hem de bevoegdheid geeft om van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet te weigeren.

Gezien de bestreden beslissing niet steunt op artikel 52 van voormelde wet, is de aangevoerde schending, niet dienstig.

De door verzoeker ingeroepen schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december

1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië zoals op basis van informatie, toegevoegd aan het administratief dossier en weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat de bewijslast niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, antwoordt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling inderdaad geen onmogelijk bewijs geëist mag worden.

De Raad wijst evenwel op het volgende.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. T wijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aangaande het argument dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de status van vluchteling te weigeren, benadrukt de Raad dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

In casu stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam aantoonde dat verzoeker niet kan verduidelijken wanneer het enige incident dat hij persoonlijk heeft meegemaakt én dat aan de basis ligt van zijn vlucht, is gebeurd, ondanks de herhaalde pogingen die de ambtenaar van het Commissariaat-generaal ondernomen werden om verzoeker behulpzaam te zijn bij de reconstructie van deze essentiële feiten.

Ook met betrekking tot de plaatsen waar hij ondergedoken leefde en met de regelmaat waarmee de Kadyrovtsi zijn huis bezochten, legde verzoeker inconsistente verklaringen af.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die op een afdoende wijze een verklaring bieden voor voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat de belangrijke gebeurtenissen die zijn leven een andere wending hebben gegeven, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, dermate in diens geheugen gegrift staan, dat zo ze zich werkelijk hebben voorgedaan, hij die later nog juist kan situeren in tijd en plaats.

Ook van een persoon die vijftien jaar is op het ogenblik van het voorval mag worden verwacht dat hij voldoende coherente en duidelijke informatie verschaft.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet, zoals hoger gesteld om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden, de gegronde vrees dient in concreto aangetoond te worden. Verzoeker blijft hier duidelijk in gebreke; zijn jeugdige leeftijd maakt geen rechtvaardiging voor zijn falen uit.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Deze vaststelling volstaat om de aanvraag tot het bekomen van de status van vluchteling als bedoeld in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 af te wijzen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 februari 2010 ook nog een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en herhaalt hierbij zijn feitenrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn asielrelaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling van de Commissaris-generaal op basis van informatie vervat in het administratief dossier, dat de situatie op heden in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict; in de zin van artikel 48/4, §2, c. niet weerlegt met concrete elementen. De Raad maakt de vaststelling van de Commissaris-generaal tot de zijne.

De subsidiaire beschermingsstatus als bedoeld in artikel 48/4 van voormelde wet kan niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE